

Arrest

nr. 349 772 van 3 juli 2026
in de zaak RvV X / IX

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. VANDERHAEGEN
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 18 september 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 september 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 december 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 januari 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. ALLYNS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. VANDERHAEGEN, die verschijnt voor de verzoekende partij. Verwerende partij is niet verschenen, noch vertegenwoordigd.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De verzoekende partij (hierna: verzoeker) kreeg op 21 maart 2023 het statuut van subsidiair beschermde toegekend in Malta.

1.2. Verzoeker dient op 9 juli 2024 een verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische overheden.

1.3. Nadat een vragenlijst wordt ingevuld en ondertekend, wordt het dossier van verzoeker op 3 september 2024 door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS).

1.4. Op 2 september 2025 wordt verzoeker gehoord op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (hierna: het CGVS).

1.5. Op 9 september 2025 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) in hoofde van verzoeker een beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)”. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

“U bent geboren op 10 oktober 2000 in Gash-Barka in Eritrea, waar u woonde tot 2007 of 2008. Toen verliet u Eritrea, samen met uw gezin en jullie gingen naar Soedan. U verbleef in een vluchtelingenkamp in Soedan tot aan uw vertrek rond het einde van 2020. U bent Eritrees, Tigre en moslim. U bent ongeschoold. Af en toe hielp u uw familie in de landbouw.

Nadat u Soedan verliet, reisde u via Libië naar Malta, waar u in september 2021 aankwam en een verzoek om internationale bescherming indiende. U verbleef eerst veertig dagen in een gesloten opvangcentrum en later ongeveer zes maanden in een open opvangcentrum in Hal Far. Rond juli 2023 kreeg u een positieve beslissing in het kader van uw asielprocedure en kreeg u een verblijfsstatuut van drie jaar. U verhuisde meermaals in Malta en verbleef op plekken zoals Marsa, Harmun en Birkirkara. U verbleef telkens in gedeelde huurwoningen. U verbleef daar dan tot u de huur niet meer kon betalen en werd buitengezet.

Eind januari 2024 had u een werkongeval. Hierdoor brak u uw been. U diende een maand en tien dagen in het ziekenhuis te blijven. Hierna kon u niet meer werken en dus vroeg u uw werkgever om geld. Hij bedreigde u tweemaal, één keer in de periode van het ongeval en één keer in de periode van twee maanden voor uw vertrek uit Malta. Hij zei dat u niks over het ongeval mocht vertellen aan de autoriteiten, wat u dus ook niet deed. Hij weigerde u ook uit te betalen voor het werk dat u geleverd had. De laatste twee maanden voor uw vertrek uit Malta kon u geen huurwoning meer betalen en verbleef u op straat, nadat u eerst enkele dagen bij kennissen kon verblijven.

U verliet Malta in juli 2024 en kwam naar België, waar u op 7 juli 2024 aankwam en op 9 juli 2024 een verzoek om internationale bescherming indiende.

U verliet Malta omwille van de situatie met uw werkgever, omdat u er moeite had met het vinden van werk en een woning, alsook was u niet tevreden met de medische zorg die u er ontving. Ten slotte maakte u vaak het onderwerp uit van controleacties vanwege de politie, zag u veel agressie onder Arabieren en ervaarde u veel racisme vanwege de Maltese burgers.

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming legde u volgende documenten neer: de identiteitskaarten van uw ouders (kopie); uw paspoort (kopie); medische documenten uit Malta (origineel) en medische documenten uit België (origineel).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle gegevens in uw administratief dossier, wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard in overeenstemming met artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980. Uit de elementen die voorhanden zijn (document International Protection Agency Malta, d.d. 17/07/2024), blijkt dat u reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Malta. Deze vaststelling wordt door u niet betwist.

HET GEMEENSCHAPPELIJK EUROPEES ASIELSTELSEL (GEAS)

In het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel (GEAS) moet worden aangenomen dat uw behandeling en rechten er in overeenstemming zijn met de vereisten van het Verdrag van Genève, het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Het Unierecht steunt immers op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen. Dit impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling

op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de door dat recht erkende grondrechten [zie: HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nrs. C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, ECLI:EU:C:2019:219, Ibrahim e.a., randnummers 83-85 en HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nr. C-163/17, ECLI:EU:C:2019:218, Jawo, randnummers 80-82]. Hieruit volgt dat verzoeken van personen die reeds internationale bescherming genieten in een EU-lidstaat in beginsel niet-ontvankelijk kunnen worden verklaard als uitdrukking van het beginsel van wederzijds vertrouwen.

De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen kunnen bestaan met betrekking tot de mate waarin aan begunstigden van internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen uitoefenen, doet geen afbreuk aan het gegeven dat zij onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van de lidstaat die de bescherming heeft toegekend toegang krijgen tot bijvoorbeeld (sociale) huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling, en bijgevolg óók dezelfde stappen zullen moeten ondernemen om hiervan gebruik te maken. Bij de beoordeling van de situatie van begunstigden gelden dan ook de omstandigheden van de daar aanwezige onderdanen als maatstaf, niet de omstandigheden in andere lidstaten van de Europese Unie, en wordt rekening gehouden met de realiteit dat óók de socio-economische mogelijkheden van deze onderdanen erg problematisch en complex kunnen zijn.

In het andere geval zou het gaan om een vergelijk van nationale socio-economische systemen, bestaansvoorzieningen en nationale regelgeving, waarbij begunstigden van internationale bescherming een meer voordelige regeling zouden kunnen bekomen dan de onderdanen van de lidstaat die hen bescherming heeft verleend. Dit zet niet alleen het voortbestaan van het GEAS op de helling, maar werkt tevens irreguliere, secundaire migratiestromen in de hand, evenals discriminatie ten overstaan van EU-onderdanen,...

Ook het Europees Hof van Justitie oordeelde dat enkel uitzonderlijke omstandigheden in de weg staan dat het verzoek van een persoon die reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, niet-ontvankelijk wordt verklaard, namelijk wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de begunstigde van internationale bescherming in een andere lidstaat hem er blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling zoals bepaald in artikel 4 van het Handvest, welk artikel overeenstemt met artikel 3 EVRM. Het Hof voegde eraan toe dat bij de beoordeling van alle gegevens van de zaak een “bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid” moet worden bereikt, wat slechts het geval is “wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid” [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 88-90 en Jawo, randnummers 90-92].

Situaties die géén “zeer verregaande materiële deprivatie” teweegbrengen, zijn volgens het Hof van Justitie niét van aard zijn om de vereiste drempel van zwaarwegendheid te bereiken, zelfs al worden deze bijvoorbeeld gekenmerkt door een grote onzekerheid of sterke verslechtering van de levensomstandigheden, door de omstandigheid dat begunstigden van internationale bescherming in een andere lidstaat er geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan die welke in andere lidstaten worden geboden zonder dat zij anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, door het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuw verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds bescherming heeft verleend, door de omstandigheid dat de vormen van familiale solidariteit waarop onderdanen van een lidstaat een beroep kunnen doen om het hoofd te bieden aan tekortkomingen van het sociale stelsel van die lidstaat meestal niet voorhanden zijn voor personen die er internationale bescherming genieten, door een bijzondere kwetsbaarheid die specifiek de begunstigde betreft of door het bestaan van tekortkomingen bij de uitvoering van integratieprogramma's voor begunstigden [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 91-94 en Jawo, randnummers 93-97].

Met betrekking tot de situatie en levensomstandigheden van (terugkerende) begunstigden van internationale bescherming in Malta, is het Commissariaat-generaal van oordeel dat de landeninformatie in dit verband (Country Report: Malta. AIDA/ECRE, October 2024 and available on: https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2024/09/AIDA-MT_2023-Update.pdf) niet toelaat om te besluiten dat elke (terugkerende) begunstigde van internationale bescherming er blootgesteld zal worden aan een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie die hem verhindert om te voorzien in zijn basisbehoeften.

Op basis van een analyse van het geheel van de elementen in uw administratief dossier, waarbij het aan u toekomt om het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in de EU-lidstaat die u deze bescherming verleende geëerbiedigd worden op individuele wijze te weerleggen, moet worden vastgesteld dat u onvoldoende concrete elementen aanhaalt die de niet-ontvankelijkheid van uw verzoek in de weg staan.

Maltese documenten

Uit uw administratief dossier blijkt dat u op 21 maart 2023 het statuut van subsidiaire bescherming toegekend kreeg in Malta en dat uw statuut geldig is tot 4 april 2023 (document International Protection Agency Malta, d.d. 17/07/2024). Volgens uw verklaringen beschikte u over een Maltese identiteitskaart en een Maltees paspoort in Malta, doch deze werden gestolen in Brussel. Het gaat hier echter om een blote bewering. U deed geen aangifte van het verlies van deze documenten. U verklaarde zelf dat u over een verblijfsstatuut van drie jaar beschikt in Malta (NPO, p. 10-11).

Motieven

U verliet Malta omdat u er niet in slaagde er een stabiel leven op te bouwen. U had er moeite met het vinden van werk en een woning, alsook kreeg u geen hulp van de Maltese overheid. Daarnaast had u ook gezondheidsproblemen in Malta en vond u dat er geen degelijke medische zorg voor u beschikbaar was. Verder was er een situatie met uw werkgever waarbij u na een werkongeval niet werd uitbetaald, u geen hulp kreeg van hem en hij u ook bedreigde om geen aangifte te doen bij de autoriteiten. Ten slotte merkte u op dat de Arabieren in Malta heel agressief waren jegens elkaar en ervaarde u racisme vanwege de Maltese burgers (NPO, p. 11-13).

Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als begunstigde van internationale bescherming in Malta geconfronteerd werd met bepaalde moeilijkheden op het vlak van werkgelegenheid, sociale bijstand, gezondheidszorg, huisvesting en integratie, voldoet deze situatie niet aan de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid en cumulatieve voorwaarden zoals bepaald door het Hof van Justitie.

Hoewel dergelijke moeilijkheden een aanwijzing kunnen vormen van bepaalde problematische situaties zoals deze ook geïdentificeerd worden door het Hof (zie hoger), kan immers niet worden besloten dat u door de onverschilligheid van de daar aanwezige autoriteiten, en voor zover u volledig afhankelijk zou zijn geweest van overheidssteun, buiten uw wil en uw persoonlijke keuzes om, terecht bent gekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die u niet in staat stelt om te voorzien in uw meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor uw fysieke of mentale gezondheid of u in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer ernaartoe.

1. Financiële middelen

Ten eerste dient te worden opgemerkt dat uw verklaringen over het gebrek aan werk in Malta niet overtuigen. U zei dat er in Malta niet zo veel werkgelegenheden waren (NPO, p. 5). Desalniettemin slaagde u er wel in om op meerdere momenten een job te vinden in Malta. Nadat u een werkongeval had in Malta in januari 2024, brak u uw been en werd u tijdelijk arbeidsongeschikt verklaard (NPO, p. 5-6). Het ging hier echter om een tijdelijke arbeidsongeschiktheid, dewelke ophield te bestaan op het moment dat uw been genezen was.

Verder kan worden opgemerkt dat u niet bijster veel inspanningen hebt geleverd in Malta om een job te vinden. U zei dat u vaak naar een plein ging waar opdrachtgevers klaarstonden met klusjes. Op deze manier vond u tal van tijdelijke jobs. Verder ging u ook naar interimkantoren, bracht u uw CV mee en liet u zich registreren bij hen, doch dit draaide op niks uit (NPO, p. 9 & 13-14). U probeerde niet op andere manieren naar een job te zoeken. Zo ging u bijvoorbeeld niet rechtstreeks naar werkgevers om uw CV af te geven en beperkte u zich tot het plein met opdrachtgevers (NPO, p. 14).

U zei verder meermaals dat u in Malta niet kon rekenen op hulp vanwege de Maltese overheid (NPO, p. 11-12). Wanneer u evenwel gevraagd werd of u ooit beroep deed op de hulp van de Maltese overheid, zei u enkel dat u drie keer naar dezelfde organisatie in Hamrun ging in pogingen om opvang te krijgen. U heeft geen enkele informatie opgezocht over andere hulporganisaties of overheidsdiensten die u zouden kunnen bijstaan, omdat u enkel maar de organisatie in Hamrun kende (NPO, p. 14). U deed dus simpelweg niet genoeg moeite om hulp vanwege de Maltese overheid te krijgen.

Nergens uit uw verklaringen blijkt dat u beroep zou hebben gedaan op een overheidsinstantie of overheidsorganisatie om ondersteuning te krijgen. Het komt u als statushouder toe om de middelen die het recht en uw status in Malta u bieden terdege te gebruiken, hetgeen u allerm minst aantoon t.

Voorts had u wel degelijk financiële middelen toen u in Malta was. Zo regelde uw vader geld om u vanuit Soedan naar Malta te laten reizen (NPO, p. 7). In Malta deed u verschillende jobs om uw huur te kunnen betalen (NPO, p. 9). Met deze inkomsten kon u ook een huurcontract regelen na uw positieve beslissing (NPO, p. 13). In de periode dat u op straat woonde, kon u rekenen op de hulp van uw kennissen (NPO, p. 10). Uw kennissen hielpen u ook met geld voor uw vliegticket naar België (NPO, p. 11) en met geld voor uw medische behandelingen (NPO, p. 15).

2. Huisvesting

De moeilijkheden die u ervaarde op vlak van het betalen van uw huur in de diverse gedeelde woningen waarin u verbleef (NPO, p. 8-9 & 13) linkte u uitsluitend aan uw gebrek aan financiële middelen en werkmogelijkheden toen u in Malta was (NPO, p. 13). Op dit vlak kan dus worden verwezen naar de motivering hierboven.

In het algemeen kan worden opgemerkt dat hoewel het jammerlijk is dat u een periode op straat doorbracht in Malta (NPO, p. 10) en hoewel niet ontkend wordt dat uw situatie in Malta mogelijk slechter was dan deze in België, evenwel niet kan geconcludeerd worden dat u op systematische wijze in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie verkeerde die u niet in staat stelde om te voorzien in uw meest elementaire behoeften, waardoor u in een toestand die onverenigbaar is met artikel 3 EVRM verkeerde.

3. Toegang tot medische zorgen

Daarnaast vermeldde u uw gezondheidsproblemen als een andere reden waarom u niet naar Malta kan terugkeren (NPO, p. 12). Toen u echter uw been brak na een werkongeval, werd u door uw vriend naar een openbaar ziekenhuis gebracht. Daar verbleef u één maand en tien dagen en in deze periode onderging u meerdere onderzoeken en operaties, alsook kreeg u een gips en medicatie/producten om uw been thuis verder zelf te behandelen. U was niet tevreden met deze behandeling omdat u het niet terecht vond dat u het ziekenhuis reeds diende te verlaten, terwijl uw been nog in het gips zat. Evenwel had u toegang tot krukken, een rolstoel en medicatie om u te helpen bij uw verdere revalidatie. Ook dit vond u geen goede oplossing omdat u hiervoor moest betalen. Toch dient te worden benadrukt dat de dokters in Malta wel degelijk veel inspanningen leverden om uw been te genezen en alle behandelingen die u in het ziekenhuis zelf onderging, waren volledig gratis (NPO, p. 15). Het feit dat u op een bepaald moment het ziekenhuis diende te verlaten, waarbij u zelf oordeelde dat dit te vroeg was, kan geenszins aanzien worden als een weigering van de Maltese overheid om u medische hulp te bieden.

Naast uw gebroken been, kreeg u in Malta ook de diagnose van hiv. Ook op dit vlak was u niet tevreden omdat u de medicatie die u momenteel ontvangt in België beter acht dan de medicatie die u ontving in Malta. Naar eigen zeggen verhoogde de virale lading van het hiv-virus in uw bloed immers door de medicatie in Malta (NPO, p. 15-16). Echter moet worden opgemerkt dat u wel degelijk toegang had tot hiv-medicatie in Malta en uit de documenten die u neerlegde blijkt ook hoegenaamd niet dat deze medicatie er specifiek voor zorgde dat uw virale lading verhoogde.

Het is tevens belangrijk om op te merken dat uw medische problemen geen impact hebben op uw zelfredzaamheid. Op vlak van uw gebroken been, gaf u namelijk zelf aan dat dit slechts een tijdelijke impact heeft op uw arbeidsgeschiktheid (NPO, p. 5). Uit de Belgische medische attesten in dit verband kan ook niet worden afgeleid dat u zware zorg en complexe monitoring zou vereisen die in Malta niet beschikbaar zou zijn. Uit de documenten blijkt namelijk dat uw beenfracturen goed op weg naar herstel zijn en dat de pin die in uw been werd geplaatst goed wordt getolereerd door uw lichaam. Verder blijkt dat u in Malta reeds behandeld werd en dat u in België nog steeds op voorgeschreven medicatie kan rekenen ter pijnbestrijding. U volgt ook kinesitherapie. Op vlak van uw hiv-besmetting blijkt uit de Maltese en Belgische behandeling dat u steeds op medicatie en de vereiste onderzoeken kon rekenen. Momenteel wordt u medisch opgevolgd en heeft u nood aan medicijnen op dagelijkse basis om uw hiv-besmetting onder controle te houden. Ook dit vergt geen dusdanig complexe zorg die in Malta niet beschikbaar zou zijn, wat ook blijkt uit de medische documenten die u neerlegde.

4. Onveiligheid

U zei dat u in Malta te maken kreeg met bedreigingen en een gebrek aan hulp vanwege uw werkgever nadat u arbeidsongeschikt raakte in de nasleep van een werkongeval (NPO, p. 6 & 11-12). Waar u stelt dat u als begunstigde van internationale bescherming in Malta het slachtoffer bent geworden van zo'n bedreigingen,

moet vooreerst worden opgemerkt dat u niet op overtuigende wijze aantoont dat u, rekening houdend met uw individuele situatie, de nodige ernstige pogingen ondernomen hebt om er uw rechten te doen gelden.

U deed immers geen beroep op de Maltese autoriteiten om tot rechtsherstel te komen, omdat uw werkgever u bedreigde en eiste dat u dit niet zou doen (NPO, p. 12).

Nochtans moet in het licht van hoger genoemd vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Malta geëerbiedigd worden, waaronder het gegeven dat de daar aanwezige autoriteiten in beginsel in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden, redelijkerwijze van u verwacht worden dat u alle mogelijke middelen uitput die het recht in Malta u biedt, evenals dat u dit uitvoerig en omstandig documenteert. U legt echter géén overtuigende stavingsstukken neer wat betreft de gebeurtenissen die u naar eigen zeggen te beurt zijn gevallen, noch wat betreft eventuele ernstige initiatieven die u hierop ondernomen hebt om bescherming af te dwingen. Dit plaatst een wezenlijke kanttekening bij de waarachtigheid, minstens de ernst van de feiten die u inroept.

Voorts dient ook te worden benadrukt dat u buiten deze bedreigingen geen problemen meer hebt gekend met uw werkgever. Hij probeerde nooit contact met u op te zoeken sinds uw vertrek uit Malta (NPO, p. 12 & 16), waardoor het ook weinig aannemelijk is dat hij u bij terugkeer naar Malta nog steeds zal viseren (NPO, p. 12). U kon ook geen degelijk antwoord bieden op de vraag of u zou kunnen rekenen op de hulp vanwege de Maltese autoriteiten indien dit wel zou gebeuren in de toekomst. U wees simpelweg op het agressieve karakter van Arabieren en op het feit dat u in Malta vaak op afgelegen plekken werkte (NPO, p. 12). Hiermee toont u echter absoluut niet aan dat de Maltese autoriteiten niet bereid zouden zijn om u ter hulp te schieten indien nodig.

Ten slotte gaf u aan dat u op straat soms door de politie werd gevraagd om uw papieren te tonen, alsook dat u geen toegang had tot bepaalde plekken. U zei dat de politie zich boos gedroeg jegens u. Op vlak van de Maltese burgers zei u dat ze racistisch waren, dat u niet elk gebouw zomaar mocht betreden en dat ze ook soms uw documenten controleerden (NPO, p. 16). Dergelijke problemen zijn -hoewel betreurenswaardig- niet ernstig genoeg om te kwalificeren als vervolging in de zin van de Conventie van Genève, noch als een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming worden gezien.

Documenten voorgelegd in kader van verzoek om internationale bescherming

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande zienswijze niet ombuigen. De identiteitskaarten van uw ouders en uw paspoort staven jullie identiteit, nationaliteit en familieband en deze elementen staan in deze beslissing niet ter discussie. Omtrent uw medische documenten werd supra gemotiveerd.

Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat u het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Malta geëerbiedigd worden, niet weerlegt. Bijgevolg zijn er géén feiten of elementen voorhanden die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° op uw specifieke omstandigheden in de weg staan, en wordt uw verzoek niet-ontvankelijk verklaard.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat u internationale bescherming werd verleend door Malta en dat u om die reden niet mag worden teruggezonden naar Eritrea.”

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM), van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoeker meent tevens dat er sprake is van een beoordelingsfout.

2.2. Verzoeker geeft vooreerst een theoretische toelichting aangaande de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet en verwijst hierbij naar rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie), het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het

EHRM) en de Raad. Hij meent dat de verwerende partij zijn specifieke situatie onvoldoende onderzocht heeft, alsook dat hij, in het licht van zijn persoonlijke situatie, in geval van terugkeer naar Malta geconfronteerd dreigt te worden met (levens)omstandigheden die zodanig talrijke belemmeringen inhouden dat er sprake is van een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest.

Onder verwijzing naar landeninformatie, waaronder het AIDA-rapport "*Country Report: Malta. 2023 Update*" geeft verzoeker vervolgens een uiteenzetting over de moeilijkheden waarmee personen die internationale bescherming genieten in Malta worden geconfronteerd op het vlak van huisvesting, toegang tot de arbeidsmarkt, sociale bijstand en gezondheidszorg. Hij wijst tevens op de administratieve obstakels bij het aanvragen of vernieuwen van verblijfsdocumenten, waaronder de vereiste om zijn beschermingsstatuut en zijn huidige adres aan te tonen. Verzoeker voert aan dat zijn Maltese documenten in België werden gestolen toen hij wegens de opvangcrisis op straat verbleef. Volgens hem heeft het ontbreken van deze documenten ernstige gevolgen voor zijn mogelijkheid om opnieuw een bestaan op te bouwen in Malta, aangezien de toegang tot basisrechten zonder een geldige verblijfskaart in de praktijk sterk wordt bemoeilijkt. Hij stelt dat een vicieuze cirkel ontstaat doordat een adres en een huurcontract vereist zijn voor het verkrijgen of vernieuwen van verblijfsdocumenten, terwijl het zonder geldige documenten bijzonder moeilijk is om toegang te krijgen tot reguliere huisvesting, de arbeidsmarkt en sociale rechten.

Verzoeker wijst voorts op zijn persoonlijke kwetsbaarheid. Hij stelt dat hij laaggeschoold is en dat hij wegens de gevolgen van zijn gebroken benen slechts in beperkte mate fysieke arbeid kan verrichten. Daarnaast lijdt hij aan een hiv-infectie, hetgeen volgens hem zijn kwetsbaarheid verhoogt, zijn weerbaarheid vermindert en zijn mogelijkheden tot tewerkstelling verder beperkt. Hij benadrukt tevens dat hij niet over een duurzaam ondersteunend netwerk in Malta beschikt.

Waar de verwerende partij erop wijst dat verzoeker in Malta over financiële middelen beschikte en er tewerkgesteld was, voert verzoeker aan dat hij geen duurzame of reguliere tewerkstelling heeft gekend. Hij stelt dat hij slechts occasioneel en informeel kon werken en dat de toegang tot legale tewerkstelling in de praktijk werd bemoeilijkt door administratieve obstakels, waaronder het vereiste om over een huurcontract en een bankrekening te beschikken. Verzoeker voert tevens aan dat hij door zijn laatste werkgever werd uitgebuit en bedreigd en dat in de gegeven omstandigheden niet van hem kon worden verwacht dat hij zich tot de Maltese autoriteiten zou wenden om zijn rechten te doen gelden. Verzoeker stelt verder dat hij uitsluitend kon rekenen op occasionele financiële steun van zijn vader, die inmiddels is overleden, en op tijdelijke hulp van kennissen in Malta. Volgens hem was geen sprake van een sociaal netwerk dat hem duurzaam kon ondersteunen of opvangen bij tegenslag. Hij benadrukt dat hij nooit over stabiele huisvesting beschikte, herhaaldelijk moest verhuizen en na zijn ziekenhuisopname gedurende een periode dakloos was.

Wat zijn gezondheidstoestand betreft, voert verzoeker aan dat zijn gebroken benen nog steeds niet volledig zijn genezen en dat hij aan hiv lijdt. Hij stelt dat zijn virale belasting bij aankomst in België zeer hoog was en dat deze na een aangepaste behandeling in België opnieuw daalde. Hij leidt hieruit af dat de behandeling die hij in Malta ontving niet adequaat was en dat een terugkeer een risico inhoudt op een achteruitgang van zijn medische toestand. Verzoeker wijst tevens op de bijwerkingen van zijn huidige medicamenteuze behandeling, waaronder vermoeidheid, duizeligheid, slaapstoornissen en stemmingswisselingen, die zijn dagelijks functioneren en zijn mogelijkheden tot tewerkstelling beïnvloeden. Verzoeker voert ten slotte aan dat hem werd aangeraden psychologische begeleiding op te starten en dat een dergelijk traject een minimale stabiliteit veronderstelt. Volgens hem ontbreekt deze stabiliteit in Malta, gelet op zijn eerdere dakloosheid, het gebrek aan een duurzaam netwerk en de moeilijkheden bij de toegang tot hulpverlening. Ter ondersteuning van zijn betoog verwijst hij tevens naar algemene informatie over de betaalbaarheid en toegankelijkheid van de gezondheidszorg in Malta, waaronder een publicatie van de Wereldgezondheidsorganisatie van 22 juni 2025.

2.3. Verzoeker vraagt in hoofddorde de bestreden beslissing te hervormen en hem de vluchtelingenstatus toe te kennen. In ondergeschikte orde vraagt hij hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. In uiterst ondergeschikte orde vraagt hij de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te verwijzen naar het Commissariaat-generaal voor bijkomend onderzoek.

2.4. Verzoeker voegt ter staving van zijn betoog, benevens de in de ontwikkeling van zijn middel via weblink aangebrachte algemene informatie, zijn "*medisch dossier*" toe:

3. Aanvullende nota's

3.1. Op 23 december 2025 legt de verwerende partij, overeenkomstig oud artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, een aanvullende nota neer waarin zij refereert aan het "*Country Report: Malta. Update 2024*", gepubliceerd door AIDA/ECRE op 4 september 2025, waarvan zij de weblink vermeldt.

3.2. Op 3 januari 2026 legt verzoeker, overeenkomstig dezelfde wetsbepaling, een aanvullende nota neer waarbij hij een psychologisch verslag d.d. 23 september 2025 voegt.

4. Voorafgaand

4.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

Oud artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Deze wetsbepaling houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nrs. 227.364 en 227.365; RvS 27 mei 2015, nr. 231.354).

4.2. De bestreden beslissing is geschraagd op artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Dit artikel voorziet in de mogelijkheid om een verzoek om internationale bescherming van een vreemdeling niet-ontvankelijk te verklaren wanneer deze reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie. Artikel 57/6, § 3, van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting naar Belgisch recht van artikel 33, lid 2, a), van de Procedurerichtlijn (wetsontwerp van 22 juni 2017 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen, *Parl.St.* Kamer 2016-2017, nr. 54 2548/001, 101).

De Raad wijst erop dat de Verordening (EU) 2024/1348 van het Europees Parlement en de Raad van 14 mei 2024 tot vaststelling van een gemeenschappelijke procedure voor internationale bescherming in de Unie en tot intrekking van richtlijn 2013/32/EU (hierna: de Verordening (EU) 2024/1348) met ingang van 12 juni 2026 van toepassing is. Artikel 79, lid 3, van deze verordening verduidelijkt evenwel dat zij van toepassing is op procedures voor het verlenen van internationale bescherming met betrekking tot verzoeken die vanaf 12 juni 2026 worden ingediend. Verzoeken om internationale bescherming die vóór die datum zijn ingediend, blijven onderworpen aan richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (hierna: de Procedurerichtlijn). Aangezien verzoeker zijn verzoek om internationale bescherming op 20 september 2024 heeft ingediend, wordt de onderhavige procedure derhalve beheerst door de Procedurerichtlijn en door de ter omzetting daarvan vastgestelde nationale bepalingen.

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad moet zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie te voorzien, met name ervoor zorgen dat het daadwerkelijk rechtsmiddel een volledig en ex nunc onderzoek omvat van zowel de feitelijke als juridische gronden, met inbegrip van, indien van toepassing, een onderzoek van de behoefte aan internationale bescherming, zoals voorzien in artikel 46 van de voormalige richtlijn 2013/32/EU.

5. Beoordeling van het beroep

5.1. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Malta. Hij kreeg de subsidiaire beschermingsstatus op 21 maart 2023 (AD, stuk 6, Landeninformatie, nr. 1). Verzoeker werd ook in het bezit gesteld van een verblijfsvergunning en een reisdocument (AD, stuk 4, Bijkomende informatie, notities persoonlijk onderhoud d.d. 2 september 2025 (hierna: NPO), p. 10).

Verzoeker betwist niet dat hem de subsidiaire beschermingsstatus werd verleend in Malta. Er liggen geen concrete elementen voor waaruit blijkt dat verzoeker actueel niet meer over een beschermingsstatus zou beschikken. Evenmin bevat het rechtsplegingsdossier concrete gegevens of verifieerbare elementen die aantonen dat er sprake zou zijn van een intrekking of opheffing van verzoekers verleende status, noch bevat het enige concrete aanwijzing in die zin.

Bijgevolg wordt *in casu* vermoed dat verzoeker geen nood heeft aan internationale bescherming in België, precies omdat hij reeds internationale bescherming geniet in een ander land, met name Malta. Om deze reden werd verzoekers beschermingsverzoek niet-ontvankelijk verklaard op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet. Zoals reeds toegelicht, vormt deze bepaling de omzetting naar Belgisch recht van het wederzijds vertrouwensbeginsel, vervat in artikel 33, lid 2, a), van de Richtlijn 2013/32/EU

5.2. Dit wederzijds vertrouwensbeginsel betreft evenwel een weerlegbaar vermoeden en wordt weerlegd indien de voorzienbare levensomstandigheden van een verzoeker, als persoon die internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest. De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt. Deze drempel wordt bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, *Addis*, pt. 50-51 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, *Ibrahim e.a.*, gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, pt. 90 en 101; zie ook HvJ 18 juni 2024, *QY/Bondsrepubliek Duitsland*, C-735/22, pt. 52-54).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van *“tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”*, dan vallen deze tekortkomingen bijgevolg enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens de zaak (HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 89).

Het kan voorts niet volledig worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid, wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, *Addis*, pt. 52 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163/17, *Jawo*, pt. 95).

5.3. Uit de beschikbare informatie met betrekking tot de situatie van statushouders in Malta blijkt dat zowel vluchtelingen als personen met subsidiaire beschermingsstatus een verblijfsvergunning krijgen die drie jaar geldig is en verlengbaar, al kunnen er vertragingen optreden bij het uitreiken van deze verblijfstitels (AIDA, Country Report Malta, Update 2024, *d.d.* 4 september 2025, p. 152-153). Begunstigden van internationale bescherming kunnen zich vrij verplaatsen op het Maltese grondgebied. Zij hebben tevens recht op een reisdocument dat hen toelaat Malta te verlaten en er terug te keren zonder visum. Dit reisdocument is geldig voor de duur van de verblijfsvergunning, namelijk drie jaar (*ibid.*, p. 162-163).

Statushouders zijn in beginsel niet gerechtigd om in opvangcentra te verblijven. Uitzonderingen kunnen worden gemaakt voor kwetsbare personen en gezinnen. Erkende vluchtelingen kunnen een aanvraag indienen bij de Maltese Dienst voor Sociale Huisvesting, op voorwaarde dat zij twaalf maanden in Malta verblijven en over beperkte inkomsten en middelen beschikken. Zowel erkende vluchtelingen als personen met subsidiaire bescherming kunnen daarnaast een huurtoelage bekomen (Housing Benefit Scheme) indien zij huren op de private markt. Uit een in 2021 verrichte studie blijkt evenwel dat migranten, waaronder begunstigden van internationale bescherming, in de praktijk obstakels ondervinden bij de toegang tot degelijke huisvesting, onder meer wegens hoge huurprijzen, discriminatie op grond van hun migratiestatus, uitbuiting en het risico te moeten verblijven in ondermaatse huisvesting bij gebrek aan alternatieven. Hoewel het AIDA-rapport aangeeft dat in 2023 geen recenter onderzoek werd verricht naar de toegang tot huisvesting voor migranten, wordt daarin tevens vermeld dat de situatie ongewijzigd is gebleven (*ibid.*, p. 163-164).

Begunstigden van internationale bescherming hebben toegang tot de arbeidsmarkt als werknemers en zelfstandigen, onder dezelfde voorwaarden als Maltese onderdanen. Zij kunnen in beginsel alle functies uitoefenen, behoudens functies die zijn voorbehouden aan Maltese of EU-onderdanen, waardoor het grootste

deel van de functies binnen de openbare dienstverlening uitgesloten is. In de praktijk worden evenwel obstakels vastgesteld bij de toegang tot de arbeidsmarkt, waaronder discriminatie en xenofobie, taalbarrières, beperkte scholing of beroepservaring, concurrentie met andere migranten, en beperkte of seizoensgebonden arbeidsmogelijkheden (*ibid.*, p. 164-165).

Wat onderwijs en integratie van meerderjarige statushouders betreft, blijkt dat Malta in 2018 het programma “*I Belong*” heeft gelanceerd, dat ook toegankelijk is voor personen die internationale bescherming genieten. Dit programma omvat Engelse en Maltese taallessen en basisoriëntatie over de Maltese samenleving. Statushouders hebben eveneens toegang tot opleidingsprogramma’s en diensten van JobsPlus, het Nationale Werkgelegenheidsagentschap, dat gratis opleidingen aanbiedt, onder meer in Maltese en Engelse taal, sollicitatietechnieken en beroepsgerichte vaardigheden (*ibid.*, p. 164-166).

Erkende vluchtelingen hebben recht op sociale bijstand onder dezelfde voorwaarden als de Maltese onderdanen. Begunstigden van subsidiaire bescherming hebben daarentegen enkel recht op “basisuitkeringen”. Zij kunnen wel in aanmerking komen voor premie-gebonden uitkeringen indien zij werken, sociale zekerheidsbijdragen betalen en aan de voorwaarden voldoen (*ibid.*, p. 167-168).

Wat gezondheidszorg betreft, blijkt dat erkende vluchtelingen gratis toegang hebben tot publieke gezondheidszorg en daarbij over gelijke rechten beschikken als Maltese onderdanen. Toegang tot medicatie en tot niet-essentiële medische diensten is evenwel niet steeds kosteloos, zoals dit ook voor Maltese onderdanen niet steeds het geval is. Personen met een laag inkomen kunnen een “Gele Kaart” verkrijgen, die recht geeft op gratis medicatie. Personen met subsidiaire beschermingsstatus hebben volgens de nationale regelgeving en de richtlijnen van de dienst bevoegd voor de vaststelling van het recht op gezondheidszorg (Healthcare Entitlement Unit) eveneens toegang tot de publieke gezondheidszorg.

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat de situatie van erkende vluchtelingen en personen met subsidiaire beschermingsstatus in Malta niet altijd rooskleurig is en dat zij er als statushouder kunnen worden geconfronteerd met moeilijke socio-economische omstandigheden. Zonder voormelde moeilijkheden te bagatelliseren, leest de Raad in de hem voorgelegde informatie evenwel geen situatie van “*tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken*”, waarbij deze “*tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken*” (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 91). Het is bijgevolg noodzakelijk om het verzoek te beoordelen op basis van de individuele omstandigheden van verzoeker. In dit verband moet rekening worden gehouden met “*alle gegevens van de zaak*” (HvJ 19 maart 2019, *Ibrahim e.a.*, pt. 89). Het komt aan verzoeker toe om de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden te weerleggen dat hij zich kan beroepen op de beschermingsstatus die hem in Malta werd verleend en op de daaruit voortvloeiende rechten en voordelen, zodat hij er niet terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie. Verzoeker slaagt er, zoals blijkt uit wat volgt, *in casu* niet in dit vermoeden te weerleggen.

5.4. Wat zijn individuele situatie betreft, maakt verzoeker vooreerst niet aannemelijk dat hij over een bijzondere kwetsbaarheid beschikt die hem zou verhinderen de aan zijn status in Malta verbonden rechten te doen gelden of die ertoe zou kunnen leiden dat hij bij terugkeer naar Malta om die reden wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest. Verzoekers verklaringen en de stukken vervat in het administratief dossier laten niet toe vast te stellen dat hij kampt met zodanige medische of psychologische problemen die belangrijke gevolgen zouden hebben voor zijn zelfstandig functioneren.

Aangaande de door verzoeker aangehaalde psychologische problemen, stelt de Raad vast dat in de bij het verzoekschrift gevoegde medische stukken, dewelke dateren van vóór het persoonlijk onderhoud bij het CGVS, melding wordt gemaakt van psychologische klachten. Zo wordt in een medisch contactverslag d.d. 4 oktober 2024 vermeld dat verzoeker bezorgd was over de gevolgen van zijn hiv-diagnose en slechts ongeveer twee uur per nacht sliep. Tevens werd overwogen dat hij met de psychologische permanentie van het MIA-centrum kon spreken. In een overzicht van geplande afspraken wordt voorts melding gemaakt van een afspraak bij een psycholoog van het MIA-centrum d.d. 4 december 2024. Uit deze stukken kan evenwel niet worden afgeleid dat verzoeker op dat ogenblik reeds een daadwerkelijk psychologisch begeleidingstraject volgde of dat reeds een diagnose was gesteld. Evenmin blijkt dat hij tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS d.d. 2 september 2025 melding maakte van mentale problemen of van een lopende psychologische opvolging (NPO, p. 3 en p. 15-17), hoewel drie van de vier consultaties waarop het per aanvullende nota neergelegde psychologisch verslag d.d. 23 september 2025 steunt reeds vóór dat onderhoud hadden plaatsgevonden. Integendeel, toen hem uitdrukkelijk werd gevraagd of hij bepaalde fysieke of mentale gezondheidsproblemen had waarmee rekening moest worden gehouden, antwoordde hij ontkennend (NPO, p. 3).

Verzoeker legt bij zijn aanvullende nota een verslag neer d.d. 23 september 2025 dat werd opgesteld door een persoon die zichzelf aanduidt als klinisch psychologe en verbonden is aan Espace Santé Famille — Service Santé Exil. In dit verslag wordt vermeld dat verzoeker een levensloop kent die wordt gekenmerkt door

meerdere potentieel traumatische gebeurtenissen, opeenvolgende overlijdens van naaste familieleden, met name zijn moeder, vader en zus, een moeilijke migratiecontext, sociaal isolement en een ernstige chronische ziekte. Verzoeker rapporteert onder meer geheugen- en concentratieproblemen, een gevoel van identiteitsverlies en een onvoltooid rouwproces. De psychometrische evaluatie vermeldt een score van 59 op de PTSD-schaal, die verenigbaar wordt geacht met een ernstige posttraumatische stressstoornis, en een score van 19 op de Beck Depression Inventory, die wijst op een matige depressieve symptomatologie. In de klinische analyse en de conclusie wordt gesteld dat verzoeker een ernstige posttraumatische stressstoornis vertoont, waarbij er sprake is van een matige depressieve comorbiditeit. Het verslag blijft evenwel summier wat betreft de concrete impact van verzoekers psychische problemen op zijn dagelijks functioneren. Hoewel melding wordt gemaakt van geheugen- en concentratieproblemen bevat het verslag geen nadere toelichting over de precieze aard, de frequentie of de ernst van de geheugen- en concentratieproblemen. De vermelding dat verzoekers psychologische problematiek een *“belangrijke functionele impact (heeft), met name op sociaal en professioneel vlak”* is uitermate algemeen geformuleerd. Er wordt niet concreet gepreciseerd in welke mate zijn zelfredzaamheid en autonomie worden aangetast. Bovendien kan uit het verslag niet duidelijk worden opgemaakt in welke mate de bevindingen inzake de aangehaalde geheugen- en concentratieproblemen en de gestelde functionele impact op sociaal en professioneel vlak berusten op verzoekers eigen verklaringen, dan wel op objectieve klinische vaststellingen. Het verslag zet voorts nergens *in concreto* uiteen wat de omvang en draagwijdte van deze psychologische problemen zijn met betrekking tot zijn mogelijkheden om zijn rechten in Malta te doen gelden, noch blijkt uit dit verslag dat verzoekers psychologische problematiek de toegang tot gezondheidszorg, huisvesting en tewerkstelling in Malta onredelijk moeilijk of zelfs onmogelijk maakt(e). Hoewel een traumagerichte psychotherapie, begeleiding bij het rouwproces, een mogelijke psychiatrische evaluatie en een multidisciplinaire opvolging worden aanbevolen, bevat het verslag geen nadere informatie over de aard, de frequentie of de eventuele complexiteit van de reeds opgestarte of nog vereiste opvolging, noch over de concrete gevolgen die een eventuele onderbreking van deze opvolging zou hebben. Daarbij komt dat het psychologisch verslag dateert van 23 september 2025 en steunt op vier consultaties, waarvan de laatste volgens het verslag plaatsvond op 16 september 2025. Hoewel in het verslag verdere begeleiding wordt aanbevolen, ligt op het ogenblik van de terechtzitting geen recenter attest voor, noch enig stuk waaruit kan blijken dat verzoeker sindsdien nog steeds psychologisch wordt opgevolgd of dat een verdere opvolging daadwerkelijk werd opgestart of voortgezet. Uit het psychologisch verslag d.d. 25 september 2025 blijkt aldus dat verzoeker met psychische problemen kampt en nood heeft aan verdere begeleiding, doch op basis van dit verslag kan niet worden vastgesteld dat verzoekers psychologische toestand dermate ernstige negatieve gevolgen heeft voor zijn zelfredzaamheid en autonomie. Verzoeker maakt dan ook niet aannemelijk dat hij omwille van zijn psychologische problemen niet in staat zal zijn om bij een terugkeer naar Malta zelfstandig in zijn levensonderhoud te voorzien, waardoor hij aldaar in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zou terechtkomen.

Wat verzoekers fysieke gezondheidstoestand betreft, blijkt evenmin dat sprake is van een bijzondere kwetsbaarheid die tot een andere beoordeling noopt. Verzoeker verklaarde dat zijn been in Malta werd gebroken ingevolge een arbeidsongeval, dat hij hiervoor naar een staatsziekenhuis werd gebracht, dat hij er ongeveer een maand en tien dagen verbleef, dat hij werd geopereerd, dat een pin in zijn been werd geplaatst en dat hij nadien in het gips lag. Hij verklaarde ook dat hij voorschriften kreeg voor krukken en een rolstoel, dat een vriend hem hielp om deze te huren en dat hij verder zelf instond voor de verzorging van zijn been. Verder verklaarde hij dat hij voor de operaties en behandelingen in Malta niet diende te betalen, maar wel zelf medicatie en andere zaken diende te bekostigen (NPO, p. 15). Verzoeker verklaarde weliswaar dat hij in België niet kon werken omdat hij last had van zijn been, maar hij gaf tegelijk aan dat hij geen attest had waaruit blijkt dat een arts in België had vastgesteld dat hij niet kan werken en dat het om een tijdelijke situatie ging (NPO, p. 5).

Deze verklaringen vinden steun in de medische stukken die zich in het administratief dossier bevinden. Uit de ontslagbrief van het Mater Dei Hospital van 14 maart 2024 blijkt dat verzoeker op 9 februari 2024 werd opgenomen wegens een ernstig trauma aan beide onderste ledematen. Er werden onder meer een verbrijzelde intra-artculaire fractuur van de rechterhiel en een open, verplaatste en verbrijzelde fractuur van het linker scheenbeen, met bijkomende fracturen ter hoogte van het kuitbeen en de enkel, vastgesteld. Verzoeker onderging meerdere chirurgische ingrepen. Uit diezelfde ontslagbrief blijkt dat verzoeker onmiddellijk na het ongeval tijdelijk niet op beide benen mocht steunen en dat hij voor zijn mobiliteit was aangewezen op hulpmiddelen en kinesitherapie. Bij zijn ontslag op 14 maart 2024 werd hij in staat geacht het ziekenhuis te verlaten en verkoos hij een looprek te gebruiken in plaats van de hem aangeboden rolstoel.

De bij het verzoekschrift gevoegde medische stukken van oktober 2024 bevestigen dat verzoeker in februari 2024 een ernstig trauma aan de onderste ledematen heeft opgelopen, met name fracturen van zijn hiel- en scheenbeen. Er wordt vermeld dat verzoeker mankt, maar zelf aangeeft dat hij zonder problemen de trap kan nemen. In deze stukken wordt tevens gesteld dat de letsels aan het genezen waren. Uit een overzicht van geplande afspraken blijkt dat er in oktober 2024 nog medische opvolging werd voorzien, onder meer in de vorm van een radiologisch onderzoek op 7 oktober 2024 en een orthopedische consultatie op 8 oktober 2024.

Aldus blijkt dat verzoeker in februari 2024 ernstige letsels aan beide onderste ledematen heeft opgelopen. Hoewel deze letsels tijdens de eerste periode na het ongeval aanzienlijke beperkingen meebrachten, blijkt uit de voorliggende stukken niet dat zij blijvende of actuele gevolgen hebben die verzoekers autonomie, zelfredzaamheid of globaal dagelijks functioneren wezenlijk aantasten. Er kan immers niet worden vastgesteld dat verzoeker op heden nog steeds nood heeft aan een medische behandeling voor zijn opgelopen beenbreuk, noch dat hij actueel geheel of gedeeltelijk arbeidsongeschikt is of dat zijn mobiliteit zo beperkt is dat hij niet in staat zou zijn om in zijn basisbehoeften te voorzien of zijn rechten als begunstigde van internationale bescherming in Malta uit te oefenen. Daarbij komt dat, hoewel uit een voorschrift van 13 januari 2025 blijkt dat verzoeker nog kinesitherapie diende te volgen, hij geen recentere medische stukken voorlegt waaruit zou blijken dat dat de door hem opgelopen beenbreuk heden nog steeds een ernstige impact heeft op zijn mobiliteit, zelfredzaamheid of arbeidsgeschiktheid.

Wat verzoekers hiv-besmetting betreft, is de Raad er zich terdege van bewust dat dit een ernstige chronische aandoening betreft die medische opvolging en medicatie vereist. Uit de medische stukken in het administratief dossier blijkt dat deze besmetting tijdens verzoekers ziekenhuisopname werd vastgesteld en dat hem een behandeling met Triumeq voor onbepaalde duur werd voorgeschreven. Uit deze stukken blijkt evenwel niet dat de hiv-besmetting of de daarvoor voorgeschreven behandeling op zichzelf belangrijke negatieve gevolgen heeft voor verzoekers autonomie, zelfredzaamheid of globaal dagelijks functioneren. De medische stukken bevatten geen concrete aanwijzingen dat zijn hiv-besmetting hem geheel of gedeeltelijk arbeidsongeschikt maakt of hem verhindert zelfstandig in zijn dagelijkse behoeften te voorzien. Uit verzoekers verklaringen en de door hem voorgelegde documenten blijkt niet dat verzoeker, mits de nodige medische opvolging en medicamenteuze behandeling, niet in staat zou zijn om zich in Malta staande te houden of om er zijn rechten als begunstigde van internationale bescherming uit te oefenen. Uit het rechtsplegingsdossier blijkt bovendien niet, en verzoeker toont evenmin aan, dat hij in Malta geen toegang zal hebben tot de nodige medische ondersteuning (*infra*).

Voor zover verzoeker aanvoert dat hij thans Biktarvy inneemt en dat deze medicatie bijwerkingen veroorzaakt, waaronder vermoeidheid, duizeligheid, slaapstoornissen en stemmingswisselingen, wijst de Raad erop dat het een algemeen bekend gegeven is dat de impact en eventuele bijwerkingen van medicatie verschillen naargelang de persoon die de medicijnen dient in te nemen. Het loutere gegeven dat bepaalde neveneffecten kunnen optreden bij de inname van de medicatie die verzoeker stelt te nemen, volstaat niet om aan te tonen dat deze bijwerkingen zich ook daadwerkelijk bij verzoeker voordoen. Verzoeker legt geen medisch attest voor waaruit blijkt dat hij met de door hem aangehaalde bijwerkingen kampt, laat staan dat deze bijwerkingen een zodanige ernst of intensiteit bereiken dat zij zijn dagelijks functioneren en zelfredzaamheid dermate aantasten dat hij niet in staat zou zijn om zijn rechten als begunstigde van internationale bescherming in Malta uit te oefenen.

Gelet op het voorgaande kan niet op objectieve wijze een bijzondere kwetsbaarheid in hoofde van verzoeker worden vastgesteld die het hem dermate moeilijk maakt om zich staande te houden en zelfstandig zijn rechten uit te oefenen dat er een ernstig risico bestaat dat hij zou terechtkomen in leefomstandigheden die strijdig zijn met zijn grondrechten. De medische documenten bevestigen weliswaar dat verzoeker een ernstig orthopedisch trauma heeft opgelopen en aan een ernstige chronische aandoening lijdt, maar tonen niet aan dat deze medische problemen heden belangrijke negatieve gevolgen hebben voor zijn autonomie, zelfredzaamheid of globaal dagelijks functioneren. Aldus brengt verzoeker wat betreft zijn persoonlijke situatie geen specifieke elementen bij die blijf geven van een bijzondere kwetsbaarheid die hem zou verhinderen de aan zijn status in Malta verbonden rechten te doen gelden of waardoor hij bij terugkeer naar Malta een risico loopt te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

5.5. Verzoeker voert aan dat hij niet langer over zijn Maltese verblijfsdocumenten beschikt. In navolging van de commissaris-generaal stelt de Raad evenwel vast dat verzoeker niet verder komt dan het opwerpen van een blote bewering, nu hij geen aangifte heeft gedaan van het verlies of de diefstal van deze documenten. Zijn betoog dat hij bij aankomst in België wegens de opvangcrisis geen vaste verblijfplaats had en daardoor een gemakkelijk slachtoffer voor diefstal was, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat de diefstal van zijn Maltese verblijfsdocumenten niet met enig begin van bewijs wordt gestaafd.

Uit het administratief dossier blijkt voorts dat verzoeker in Malta subsidiaire bescherming werd verleend en dat hij naar aanleiding daarvan een verblijfsvergunning verkreeg die geldig was tot en met 4 april 2026, wat maakt dat deze op heden vervallen is (AD, stuk 6, Landeninformatie, nr. 1). Verzoeker toont niet aan dat hij zijn verblijfskaart niet zou kunnen laten vernieuwen. Zijn betoog dat hij bij terugkeer naar Malta in een vicieuze cirkel zal terechtkomen waarbij hij zonder geldige verblijfsdocumenten geen woning zou kunnen huren en zonder woning of actueel adres geen nieuwe verblijfsdocumenten zou kunnen verkrijgen, kan niet worden gevolgd. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt weliswaar dat begunstigden van internationale bescherming voor het bekomen van een verblijfsvergunning bewijs van hun beschermingsstatus en van hun actuele adres moeten voorleggen en dat zij daartoe in de praktijk doorgaans een huurovereenkomst en een

kopie van het identiteitsdocument van de verhuurder dienen over te maken. Wat de vernieuwing van verblijfsvergunningen betreft, vermeldt het AIDA-rapport evenwel dat deze automatisch op verzoek gebeurt. Uit het AIDA-rapport blijkt niet dat bij een aanvraag tot vernieuwing opnieuw een bewijs van actueel adres moet worden voorgelegd. Evenmin blijkt uit het rapport dat het bezit van een geldige verblijfskaart een wettelijke voorwaarde vormt om een woning te kunnen huren (AIDA, "Country Report: Malta, 2024 Update", 4 september 2025, p. 152-153 en p. 163-164). Daarbij komt dat verzoeker in het verleden reeds een Maltese verblijfsvergunning heeft verkregen en er toen aldus in is geslaagd aan de toepasselijke administratieve vereisten te voldoen. Voor zover de vernieuwing van zijn verblijfsvergunning aan dezelfde of vergelijkbare voorwaarden zou zijn onderworpen — wat, het weze herhaald, niet blijkt uit de beschikbare landeninformatie — brengt verzoeker geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat hij thans, eventueel met de hulp van de bevoegde Maltese diensten, de in Malta aanwezige hulporganisaties of zijn netwerk van kennissen aldaar, niet opnieuw de nodige formaliteiten zou kunnen vervullen.

Volledigheidshalve merkt de Raad nog op dat, zelfs indien geloof zou worden gehecht aan verzoekers bewering dat hij niet langer over het fysieke exemplaar van zijn Maltese verblijfskaart beschikt, dit geen afbreuk doet aan het voorgaande. Verzoeker toont niet aan, en uit de beschikbare landeninformatie blijkt evenmin, dat hij het fysieke exemplaar van zijn vervallen verblijfskaart moet voorleggen om de vernieuwing ervan te kunnen aanvragen, noch dat de Maltese autoriteiten zijn beschermingsstatus niet zouden kunnen verifiëren of hem wegens het ontbreken van de fysieke kaart geen nieuwe verblijfsdocumenten zouden kunnen afleveren.

Verzoeker maakt bijgevolg niet aannemelijk dat het verval (of het ontbreken) van zijn Maltese verblijfsdocumenten hem bij terugkeer in een situatie zou brengen waarin hij geen toegang zou hebben tot huisvesting of andere aan zijn beschermingsstatus verbonden rechten, niet in zijn meest elementaire behoeften zou kunnen voorzien en daardoor zou worden blootgesteld aan een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie.

5.6. Zoals in de bestreden beslissing terecht wordt gesteld, volstaat het gegeven dat verzoeker bepaalde moeilijkheden ondervond, zoals op het vlak van werkgelegenheid of huisvesting, niet om te besluiten dat hij door de onverschilligheid van de Maltese overheden en voor zover hij volledig afhankelijk zou zijn van overheidssteun, buiten zijn wil en persoonlijk keuzes om, is terechtgekomen in een situatie van verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt te voorzien in zijn meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid, noch zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer naar Malta.

5.6.1. Verzoeker voert aan dat hij in Malta nooit duurzame of legale tewerkstelling heeft gekend en dat hij wegens administratieve obstakels slechts toegang had tot occasionele en informele arbeid. In de bestreden beslissing wordt er evenwel terecht op gewezen dat uit zijn eigen verklaringen blijkt dat hij er meermaals in is geslaagd werk te vinden. Zo verklaarde hij geregeld naar een plein te zijn gegaan waar opdrachtgevers arbeidskrachten voor tijdelijke opdrachten kwamen zoeken en dat hij op die manier tal van tijdelijke jobs vond (NPO, p. 9 en 13-14). Dat deze tewerkstelling niet stabiel was, volstaat op zich niet om aan te tonen dat verzoeker geen daadwerkelijke toegang had tot de Maltese arbeidsmarkt. De Raad treedt de commissaris-generaal voorts bij waar deze vaststelt dat verzoeker slechts beperkte inspanningen heeft geleverd om meer duurzame en legale tewerkstelling te vinden. Verzoeker verklaarde weliswaar dat hij zich bij interimkantoren had geregistreerd en daar zijn curriculum vitae had afgegeven, maar hij ondernam naar eigen zeggen geen andere concrete stappen. Hij bood zich bijvoorbeeld niet rechtstreeks bij potentiële werkgevers aan, maar beperkte zijn zoektocht naar werk hoofdzakelijk tot een plein waar opdrachtgevers tijdelijke arbeidskrachten voor losse opdrachten kwamen zoeken (NPO, p. 14). Evenmin blijkt dat hij zich tot de bevoegde overheidsdiensten of de in Malta aanwezige hulporganisaties heeft gewend om ondersteuning te verkrijgen bij zijn zoektocht naar werk.

Verzoeker brengt geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat hij bij terugkeer naar Malta, buiten zijn wil en persoonlijke keuzes om, niet in staat zou zijn om werk te vinden. In dit verband herinnert de Raad er vooreerst aan dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij over een bijzondere kwetsbaarheid beschikt die hem zou verhinderen om de aan zijn beschermingsstatus in Malta verbonden rechten daadwerkelijk te doen gelden. Voor zover hij aanvoert dat hij wegens zijn gezondheidsproblemen niet in staat zou zijn fysieke arbeid te verrichten, herhaalt de Raad dat verzoeker niet aantoont dat hij actueel geheel of gedeeltelijk arbeidsongeschikt is of dat hij door zijn lichamelijke of psychische gezondheidstoestand niet in staat zou zijn om in zijn basisbehoeften te voorzien of zijn rechten als begunstigde van internationale bescherming in Malta uit te oefenen.

Verzoekers betoog dat zijn geringe scholingsgraad zijn kansen op de Maltese arbeidsmarkt ernstig beperkt, leidt niet tot een andere beoordeling. Uit zijn verklaringen blijkt immers dat zijn profiel als laaggeschoolde hem er in het verleden niet van heeft weerhouden in Malta meermaals werk te vinden en een inkomen te verwerven. Zijn stelling dat hij, omdat hij geen opleiding heeft genoten, geen andere dan fysieke arbeid zou

kunnen verrichten, wordt door geen enkel concreet of objectief element gestaafd. Bovendien blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat begunstigten van internationale bescherming toegang hebben tot opleidingsprogramma's en arbeidsbemiddelingsdiensten van JobsPlus. JobsPlus biedt verschillende gratis opleidingen aan, onder meer taalcursussen en opleidingen inzake sollicitatietechnieken en beroepsgerichte vaardigheden. Daarnaast kunnen begunstigten van internationale bescherming deelnemen aan het programma "*I Belong*", dat Engelse en Maltese taallessen en een basisoriëntatie over de Maltese samenleving omvat (AIDA, "*Country Report: Malta, 2024 Update*", 4 september 2025, p. 164-166). Uit verzoekers verklaringen kan niet blijken dat hij zich over deze mogelijkheden heeft geïnformeerd of pogingen heeft ondernomen om ervan gebruik te maken.

Voor zover verzoeker aanvoert dat hij door zijn voormalige werkgever werd uitgebuit, en hierbij verwijst naar het feit dat hij na een arbeidsongeval niet werd uitbetaald en door zijn werkgever werd bedreigd om geen aangifte te doen, stelt de Raad vast dat deze feiten, indien zij zich daadwerkelijk zouden hebben voorgedaan, niet zonder meer toelaten te besluiten dat verzoeker in Malta geen toegang zou hebben tot legale of menswaardige tewerkstelling. Verzoeker maakt immers niet aannemelijk dat de door hem aangehaalde problemen met één voormalige werkgever erop wijzen dat hij bij terugkeer naar Malta noodzakelijkerwijze opnieuw aan uitbuiting zal worden blootgesteld, noch dat zijn ervaringen getuigen van een structureel gebrek aan rechtsbescherming. Dit klemmt des te meer nu uit zijn verklaringen blijkt dat hij geen stappen heeft gezet om zich te beroepen op de hulp en/of bescherming van de Maltese autoriteiten. Hij deed namelijk geen aangifte van de beweerde niet-betaling en de daarop volgende bedreigingen. De bewering dat verzoeker in Malta niet over een netwerk of voldoende middelen beschikte of geen kennis had van de taal, kan verzoekers nalatig handelen niet verschonen. Het hoger genoemd vermoeden dat zijn grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Malta geëerbiedigd worden, impliceert immers dat de daar aanwezige autoriteiten in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden mits zij uiteraard hiervan op de hoogte worden gebracht en het slachtoffer daartoe de nodige stappen zet, *quod non in casu*. Indien de Maltese autoriteiten niet op de hoogte worden gesteld van een bepaald probleem, kunnen zij hier vanzelfsprekend niet tegen optreden. Nu verzoeker geen enkele poging heeft ondernomen om bescherming of rechtsherstel te verkrijgen, kan hij bezwaarlijk ernstig voorhouden dat er voor hem geen effectieve rechtsbescherming voorhanden was in Malta.

5.6.2. Verzoeker benadrukt dat hij in Malta niet over stabiele huisvesting beschikte en dat zijn situatie er uiterst precair was. Zoals in de bestreden beslissing terecht wordt vastgesteld, bracht verzoeker deze moeilijkheden evenwel zelf in verband met zijn gebrek aan financiële middelen en zijn tewerkstellingssituatie (NPO, p. 13). Er kan dan ook worden verwezen naar hetgeen hoger werd vastgesteld omtrent zijn toegang tot de arbeidsmarkt en de beperkte inspanningen die verzoeker heeft geleverd om duurzame en legale tewerkstelling te vinden. Verzoekers betoog dat hij nooit over stabiele huisvesting beschikte, doet verder geen afbreuk aan de vaststelling dat hij er tijdens zijn verblijf in Malta meermaals in is geslaagd onderdak te vinden (NPO, p. 8-9 en p. 13). Verzoeker verbleef weliswaar in verschillende gedeelde woningen, maar hij toont niet aan dat hij ernstige en doorgedreven inspanningen heeft geleverd om een alternatieve huisvesting te vinden. Dat verzoeker driemaal hulp heeft gezocht bij één organisatie in Hamrun en daar geen opvang verkreeg (NPO, p. 14), toont niet aan dat voor hem in Malta geen enkele vorm van ondersteuning beschikbaar was of is. In de bestreden beslissing wordt dienaangaande terecht opgemerkt dat verzoeker zich tot geen andere hulporganisaties naar eigen zeggen omdat hij enkel de organisatie in Hamrun kende. Verzoeker heeft zich evenwel niet geïnformeerd over het bestaan van andere hulporganisaties of overheidsdiensten die hem zouden kunnen bijstaan in zijn zoektocht naar huisvesting.

Daar waar verzoeker erop wijst dat dat hij na zijn verblijf in het ziekenhuis dakloos is geweest, merkt de Raad op dat deze situatie zich voordeed in een specifieke context waarin verzoeker tijdelijk niet kon werken en over onvoldoende middelen beschikte om huur te betalen. Hoewel dit betreuenswaardig is, kan hieruit niet worden afgeleid dat verzoeker op systematische wijze verstoken was van iedere vorm van huisvesting. Verzoeker beperkt zich in zijn verzoekschrift tot het poneren van de vrees dat hij bij terugkeer opnieuw op straat zal belanden. Hij brengt evenwel geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat hij, buiten zijn wil en persoonlijke keuzes om, geen toegang zou kunnen verkrijgen tot huisvesting of tot de beschikbare vormen van ondersteuning. De Raad benadrukt in dit verband dat het aan verzoeker, als begunstigde van internationale bescherming, toekomt om de nodige inspanningen te leveren om zijn rechten in Malta daadwerkelijk te doen gelden en de mogelijkheden die hem daartoe ter beschikking staan te benutten.

5.6.3. Uit het administratief dossier blijkt niet, en verzoeker toont evenmin aan, dat hij in Malta geen toegang zal hebben tot medische ondersteuning indien hij daar nood aan heeft. Zo blijkt uit verzoekers verklaringen dat hij in Malta reeds daadwerkelijk en gedurende langere tijd medische hulp heeft gekregen. De Raad wijst er in dit verband op dat verzoeker verklaarde dat hij na zijn arbeidsongeval in februari 2024 naar een staatsziekenhuis werd gebracht, dat hij er ongeveer een maand en tien dagen verbleef, dat hij werd geopereerd, dat een pin in zijn been werd geplaatst en dat hij nadien in het gips lag. Verzoeker gaf voorts aan dat in Malta werd vastgesteld dat hij met hiv besmet is en dat hij hiervoor medicatie ontving. Hij verklaarde ook dat hij voorschriften kreeg voor krukken en een rolstoel. Verder verklaarde hij dat hij voor de

operaties en behandelingen in Malta niet diende te betalen, maar wel zelf medicatie en andere zaken diende te bekostigen (NPO, p. 15).

De Raad stelt vast dat verzoekers verklaringen slechts gedeeltelijk steun vindt in de stukken van het administratief dossier. Zo blijkt uit de ontslagbrief van het Mater Dei Hospital van 14 maart 2024 dat verzoeker op 9 februari 2024 werd opgenomen wegens een ernstig trauma aan beide onderste ledematen en dat hij tijdens zijn opname meerdere chirurgische ingrepen onderging. Uit dezelfde brief blijkt tevens dat de hiv-besmetting tijdens zijn ziekenhuisopname werd vastgesteld en dat hem bij ontslag Triumeq, één tablet per dag en voor onbepaalde duur, werd voorgeschreven. Uit het administratief dossier blijkt bovendien dat verzoeker voor zijn ziekenhuisopname, operaties en behandeling niet diende te betalen. Voor zover verzoeker aanvoert dat hij zelf diende in te staan voor de kosten van medicatie en mobiliteitshulpmiddelen, stelt de Raad vast dat uit voornoemde ontslagbrief blijkt dat verzoeker door het ziekenhuis een rolstoel en een looprek werden aangeboden, dat hij de rolstoel weigerde en ervoor koos het looprek te gebruiken. Uit een betalingsbewijs van 15 maart 2024 blijkt dat verzoeker 35 euro betaalde voor de uitleen van een looprek, dat volgens een latere handgeschreven vermelding op 24 maart 2024 door krukken werd vervangen. Uit een document van 13 maart 2024 blijkt evenwel dat aan verzoeker een vergunning voor gratis medicatie werd toegekend, geldig tot 11 april 2026, voor de behandeling zoals voorgeschreven door de arts infectieziekten. Daarnaast bevinden zich in het administratief dossier meerdere voorschriften voor Triumeq, waarop in de hoofding telkens uitdrukkelijk wordt vermeld dat het om een "Prescription for Free Medicinals" gaat. Verzoekers verklaring dat hij zelf voor zijn medicatie moest instaan, wordt aldus niet bevestigd door de door hem neergelegde medische stukken.

Zoals hierboven reeds gesteld, hebben personen met subsidiaire beschermingsstatus toegang tot de publieke gezondheidszorg. Verzoeker toont niet aan dat de mogelijkheden of beperkingen om in dit verband zijn rechten als statushouder uit te oefenen anders zijn dan de mogelijkheden of beperkingen waarmee ook Maltese onderdanen kunnen worden geconfronteerd. Het komt verzoeker toe om, in het licht van de relevante rechtspraak van het Hof van Justitie, *in concreto* aannemelijk te maken dat hij de aan zijn beschermingsstatus verbonden rechten en voordelen in Malta niet daadwerkelijk kan uitoefenen en dat hij er als statushouder geen toegang zou hebben tot de voor hem noodzakelijke medische zorg. Verzoeker slaagt hierin niet. Zowel uit verzoekers verklaringen, als uit de medische stukken blijkt dat hij in Malta daadwerkelijk toegang heeft (gehad) tot gezondheidszorg. De omstandigheid dat hij voor het gebruik of de huur van bepaalde mobiliteitshulpmiddelen een beperkte kost diende te dragen, doet aan de daadwerkelijke toegang tot de noodzakelijke medische behandeling geen afbreuk. Verzoeker toont dan ook niet concreet aan en maakt niet aannemelijk dat hij bij een terugkeer naar Malta, eventueel met de hulp van de Maltese autoriteiten of de aanwezige hulporganisaties, geen toegang zou kunnen verkrijgen tot de nodige gezondheidszorg, medische opvolging of medicatie.

In de mate dat verzoeker nog aanvoert dat de behandeling die hij in Malta ontving voor zijn hiv-besmetting niet adequaat was, stelt de Raad vast dat nergens uit de door verzoeker bijgebrachte medische stukken gegevens blijkt dat de hem voorgeschreven medicatie ontoereikend was, dat zijn virale belasting ten gevolge van deze medicatie zou zijn gestegen of dat de in Malta verstrekte behandeling medisch inadequaat was. Volledigheidshalve merkt de Raad nog op dat een eventueel verschil in beschikbaarheid, toegankelijkheid of kwaliteit van de gezondheidszorg tussen Malta en België op zich niet volstaat om te besluiten dat verzoeker bij terugkeer naar Malta verstoken zal blijven van de voor hem noodzakelijke medische zorg of zal worden blootgesteld aan een behandeling die onmenselijk of vernederend is in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

5.6.4. Verzoeker maakt, gelet op voorgaande vaststellingen, niet op concrete wijze aannemelijk dat hij buiten zijn eigen wil om in de onmogelijkheid was/is om zijn rechten in Malta te doen gelden. Het komt in dit verband verzoeker toe om de middelen die het recht en zijn status in Malta hiertoe bieden terdege te gebruiken, hetgeen hij evenwel niet aantoonst. Hij toont niet aan deze afdoende te hebben benut, laat staan uitgeput. Verzoeker slaagt er op geen enkele manier in om aan te tonen dat zijn rechten als statushouder er niet werden geëerbiedigd. Hij toont niet aan dat hij niet in de mogelijkheid zou zijn (geweest) om er duurzame huisvesting of een legale tewerkstelling te vinden, dan wel toegang te krijgen tot medische zorgen. Op grond van voorgaande vaststellingen kan niet worden besloten dat verzoeker door de onverschilligheid van de Maltese autoriteiten, buiten zijn wil en persoonlijke keuzes om, is terechtgekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelde om in zijn meest elementaire behoeften te voorzien. Evenmin liggen concrete indicaties voor dat hij bij terugkeer naar Malta in een dergelijke toestand zal terechtkomen.

5.6.5 De Raad herinnert er in dit verband aan dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij over een bijzondere kwetsbaarheid beschikt die hem zou verhinderen om zijn rechten te doen gelden, verbonden aan zijn status in Malta. Verder dient te worden vastgesteld dat verzoeker, een vijftientwintigjarige man, gedurende zijn migratietraject en tijdens zijn verblijf in Malta blijf heeft gegeven van de nodige daadkracht, autonomie, zelfredzaamheid en aanpassingsvermogen. Zo slaagde hij erin naar Malta te reizen, er een procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming te doorlopen en de aan zijn beschermingsstatus verbonden

verblijfsdocumenten te verkrijgen. Tijdens zijn verblijf vond hij meermaals werk en huisvesting. Uit zijn verklaringen blijkt voorts dat hij in Malta verschillende kennissen had en er aldus in slaagde sociale contacten aan te knopen. Zo hielp een kennis hem bij het verkrijgen van een huurcontract, boden anderen hem tijdelijk onderdak of financiële ondersteuning en bracht een vriend hem na zijn arbeidsongeval naar het ziekenhuis. Ook kon hij een beroep doen op kennissen om hem na zijn ontslag uit het ziekenhuis tijdelijk bij te staan en droeg een kennis bij in de kosten van zijn vliegticket naar België (NPO, p. 10-11, 13 en 15). Aldus blijkt dat verzoeker in Malta niet volledig sociaal geïsoleerd was, dat hij in staat was om, waar nodig, ondersteuning van derden te zoeken en te verkrijgen. Verzoeker toont niet aan dat de personen op wie hij tijdens zijn verblijf in Malta een beroep kon doen thans niet langer bereid of in staat zouden zijn hem minstens tijdelijk bij te staan. Hoe dan ook maakt hij niet aannemelijk dat hij bij terugkeer niet opnieuw contacten zou kunnen leggen of een sociaal netwerk zou kunnen uitbouwen, en/of zich, eventueel met hulp van de bevoegde Maltese diensten of de aanwezige hulporganisaties, toegang zou kunnen verschaffen tot de aan zijn beschermingsstatus verbonden rechten.

Gelet op het voorgaande kan redelijkerwijze worden aangenomen dat verzoeker over voldoende vaardigheden, autonomie, zelfredzaamheid en aanpassingsvermogen beschikt om de moeilijkheden waarmee hij bij een terugkeer naar Malta mogelijk wordt geconfronteerd het hoofd te bieden. Hij maakt niet *in concreto* aannemelijk dat hij niet in staat zou zijn om bij terugkeer zijn rechten als begunstigde van internationale bescherming te doen gelden en in zijn elementaire levensbehoeften te voorzien.

5.6.6. De verwijzing naar algemene landenrapporten omtrent de moeilijke levensomstandigheden voor begunstigten van internationale bescherming in Malta volstaat niet om zonder meer aan te tonen dat verzoeker als begunstigde van internationale bescherming in Malta buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie verkeerde, dan wel bij een terugkeer dreigt terecht te komen. Verzoeker dient *in concreto* aan te tonen dat de tekortkomingen in de EU-lidstaat waar hij internationale bescherming geniet, *in casu* Malta, een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, waardoor hij in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, *Ibrahim e.a.*, overweging 91). Hij blijft daartoe, gelet op voorgaande evenwel in gebreke.

5.7. Het loutere feit dat er in Malta sprake is van discriminatie, hoe betreuenswaardig ook, is op zich niet voldoende om een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer naar Malta aannemelijk te maken. Vreemdelingen kunnen in Malta, net als in andere lidstaten, geconfronteerd worden met discriminatie, racisme of xenofobie maar dit leidt niet tot het besluit dat de Maltese autoriteiten hun verplichtingen ten aanzien van de verzoekende partij niet zullen nakomen of dat dit invloed heeft op de werking van de officiële instanties en de rechtscolleges in Malta. Bovendien houdt dit evenmin in dat de Maltese autoriteiten hun verdragsrechtelijke verplichtingen niet nakomen en dat zij niet bij machte zijn om een passende bescherming te bieden aan betrokkene bij situaties van discriminatie, racisme of xenofobie.

5.8. Gelet op de vaststellingen die in de bestreden beslissing worden gedaan en in acht genomen wat voorafgaat, heeft verzoeker aldus niet *in concreto* aannemelijk gemaakt dat hij zich niet langer zou kunnen beroepen op de bescherming die hem reeds werd toegekend in Malta en de rechten die daaruit voortvloeien op een zodanige manier dat hij niet terechtkomt in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie. Alles samengenomen is de Raad van oordeel dat verzoeker geen elementen heeft aangebracht waaruit blijkt dat van hem niet redelijkerwijs zou kunnen worden verwacht dat hij zich beroept op de beschermingsstatus die hem in Malta reeds werd toegekend en de rechten die daaruit voortvloeien.

Het vermoeden dat zijn grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Malta zullen worden geëerbiedigd, wordt niet weerlegd. Er worden geen feiten of elementen aangetoond die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet op de individuele situatie van verzoeker in de weg staan. Zijn beschermingsverzoek dient bijgevolg op basis van deze rechtsgrond niet-ontvankelijk te worden verklaard.

Een schending van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

5.9. Een schending van artikel 4 van het Handvest en van artikel 3 van het EVRM wordt evenmin aangetoond. De Raad wijst er hierbij bovendien nog op dat de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel inhoudt.

5.10. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker werd gehoord op het Commissariaat-generaal. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid in het Arabisch uiteen te zetten waarom artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet in zijn specifieke situatie niet van toepassing is en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden

beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier en op alle dienstige stukken. De commissaris-generaal heeft het beschermingsverzoek van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan bijgevolg niet worden bijgetreden.

5.11. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie juli tweeduizend zesentwintig door:

K. ALLYNS,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
C. VAN DEN WYNGAERT,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

C. VAN DEN WYNGAERT

K. ALLYNS